Написав Діана Парипа
Понеділок, 21 грудня 2015, 07:27

Ще пишу… Хоча довгі порою бувають перерви…
Ще пишу… Ще єднаю реальність з сузір'ями мрій.
Ще пишу. Але доки – не знаю, чомусь я не певна,
Що зі мною життя все пройде олівець і папір.

Я не знаю, чи можна назвати усе це віршами –
Без строкатих метафор і оксюморонів влучних.
Поєднання у строфи рядків ще є недосконале,
З них не вийде ніколи цікавих і ціннісних книг.

Але все ще пишу. Ще вогонь у мені дотліває,
Переплавлені вщент і розбиті дощами думки…
Я оголюю душу. Я серце своє розкриваю,
Але сумнів терзає: чи потрібні комусь ці рядки?

А душа – це безодня, в ній вирують життя урагани,
Одним подихом можна завдати страшенний їй біль.
Вона дуже чутлива. Вона щастя чекає роками,
Вона просить так щиро. Ти тільки її зрозумій…

Неслухняні, розбіглись повсюди усі мої рими,
І порою так важко сказати усе, що болить.
Але я ще пишу. Відчуваю: для мене важливо
Фіксувати в словах біль душі у вражаючу мить.

Я пишу… Я писала… А скільки ще буду писати?
Скільки строф ще чекає мене в швидкоплинніім житті?
Хай буде тільки щиро, хоча і зовсім небагато,
Хай диктує душа всі слова, всі рядки, і всі строфи прості…

12.02.2012